

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoPr/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716204999
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8716204999.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu N.. O. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. I. XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., so sídlom Kováčska 53, 040 01 Košice, IČO: 36 760 564, proti žalovanému V. W. L., H., so sídlom P. XXXX/X, XXX XX L., N.: XX XXX XXX, o určenie neplatnosti výpovede s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 12Cpr/7/2016-169 z 23.01.2019 takto

rozhodol:

I. Pokračuje v konaní s právnym nástupcom spoločnosti V., so sídlom P. X, XXX XX L., N.: XX XXX XXX, a to spoločnosťou V. W. L., H. so sídlom P. XXXX/X, XXX XX L., N.: XX XXX XXX.

II. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamieťa.

III. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

IV. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd určuje, že výpoveď daná žalobcovi žalovaným listom zo dňa 19.1.2016 je neplatná.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 1 až 4, § 7, § 15, § 17 ods. 3, § 42, § 43, § 63 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce, § 66 ods. 3, § 133, § 134, § 135, § 135a ods. 1, § 566 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný do 17.03.2016, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 391 ods. 2, § 255, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Súd prvej inštancie v poradí druhým, tu zo strany žalovaného odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že výpoveď daná žalobcovi listom zo dňa 19.01.2016 je neplatná a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca so žalovaným uzavrel pracovnú zmluvu XX.XX.XXXX s nástupom do práce od XX.XX.XXXX, s druhom práce riadiť spoločnosť a vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského

hokeja. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú s tým, že žalobca mal vykonávať funkciu konateľa s miestom výkonu práce u žalovaného. Do funkcie konateľa bol žalovaný vymenovaný dňa XX.XX.XXXX. Súd prvej inštancie konštatoval, že s prihliadnutím na konštantnú judikatúru súdov, funkcia konateľa nie je druhom práce, preto strany nemohli na základe pracovnej zmluvy platne uzavrieť pracovný pomer. Následne 01.03.2009 strany uzavreli dohodu o zmene pracovných podmienok s odkazom na pôvodnú zmluvu s tým, že od 01.03.2009 sa zmenilo pracovné zaradenie zamestnanca na riaditeľa a konateľa spoločnosti. Predmetnú dohodu o zmene pracovných podmienok posúdil súd prvej inštancie ako dohodu na základe ktorej bol medzi stranami založený pracovnoprávny vzťah s odkazom na ustanovenie § 43 Zákonníka práce, lebo obsahovala všetky podstatné náležitosti, a to druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, i napriek opakovaniu funkcie konateľa. Pracovnú zmluvu, ako aj dohodu o zmene pracovných podmienok posúdil súd prvej inštancie ako neplatné právne úkony s odôvodnením, že rozsah a charakter niektorých prác dohodnutých v pracovnej nájmi riaditeľa spoločnosti presahoval výkon funkcie konateľa a neprekryval sa s ňou. Zdôraznil, že ak žalobca prakticky vykonával niektoré činnosti od roku 2005 bez ich písomnej špecifikácie neznamená to, že ich vykonával v rámci výkonu funkcie konateľa. Podpísaním pracovnej zmluvy sa mal žalobca dôvod domnievať, že tieto úlohy plní v rámci pracovného pomeru, pričom od roku 2009 ich vykonával bez zmluvného základu. K obrane žalovaného, či nanovo zadaná funkcia nepredstavuje pôsobnosť konateľa v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka uviedol, že strany pri vzniku funkcie konateľa neuzavreli zmluvu o výkone funkcie, ani mandátnu zmluvu, preto je potrebné vychádzať z toho, že vzťah medzi spoločnosťou a členom orgánu spoločnosti pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti sa primerane spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve s tým, že niektoré vzájomné vzťahy definované v pracovnej zmluve mimo vzniku a zániku funkcie bolo možné podradiť pod príslušné ustanovenia Zákonníka práce. Následne konštatoval, že vznik pracovného pomeru vo funkcii riaditeľa nebol podmienený vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu spoločnosti, ktorým je konateľ spoločnosti, a ani iný vnútorný predpis zamestnávateľa neustanovoval voľbu alebo vymenovanie ako požiadavku vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca - riaditeľa spoločnosti; preto tým nebol naplnený výpovedný dôvod pre rozviazanie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce z dôvodu odvolania žalobcu z funkcie konateľa. Zákonník práce v ust. § 42 ods. 2 upravuje osobitné podmienky možnosti vzniku pracovného pomeru. Obchodný zákonník upravuje vymenovanie ako vznik funkcie konateľa spoločnosti, ktorý je štatutárnym orgánom spoločnosti. Bez ďalšieho sa však z titulu vymenovania nestáva zamestnancom a ani Zákonník práce s funkciou konateľa nepočíta. Nie je preto potrebné na výkon funkcie konateľa uzatvárať pracovný pomer a po zániku tejto funkcie pracovný pomer rozvzťavať. Podotkol, že ak žalovaný spochybnil vznik pracovného pomeru platne, spochybnil aj akýkoľvek výpovedný dôvod uvádzaný vo výpovedi. Pre uplatnenie výpovedného dôvodu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce pre žalovaného vyplývala aj povinnosť poskytnúť zamestnancovi inú vhodnú prácu podľa stanovených podmienok v zákone. Z písomnej výpovede, ani z iných dôkazov nevyplývalo, žeby si žalovaný túto povinnosť splnil, preto aj pre tento dôvod je výpoveď z pracovného pomeru neplatná. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu.

4. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie včas podaným odvolaním napadli obe strany.

5. Žalobca súdu prvej inštancie vytykal, že neboli splnené procesné podmienky na rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP), lebo žalovaný zmluvou o predaji podniku z XX.XX.XXXX predal podnik inému subjektu - V. L., H. s tým, že súd prvej inštancie mal potom podľa názoru odvolateľa postupovať podľa § 64 CSP, avšak konaním právnych zástupcov na strane žalovaného došlo k takej procesnej situácii, že rozsudok súdu prvej inštancie musí považovať za nesprávny. Navrhol pokračovať v konaní s právnym nástupcom žalovaného a napadnutý rozsudok zrušiť a novému účastníkovi konania určiť, že výpoveď daná listom zo dňa 19.01.2016 je neplatná a ďalej vysloviť, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Neskôr vzal žalobca svoje odvolanie bez uvedenia dôvodu späť.

6. Žalovaný súdu prvej inštancie vytykal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), lebo podľa jeho názoru žalobca u neho vykonával iba funkciu konateľa, čo je obchodno-právny vzťah, pretože žalobca i po zmene pracovných podmienok vykonával vždy tú istú činnosť. Následné členenie/delenie jednotlivých činností na činnosť vykonávanú konateľom a činnosť vykonávanú riaditeľom je umelým tvorením dôkazov. Okrem uvedeného, činnosti, ktoré súd prvej inštancie zahrnul pod činnosti vykonávané v pracovnom pomere, teda presahujúce činnosti konateľa,

sú podľa neho činnosťami organizačného charakteru, ktoré zabezpečoval žalobca aj pred zmenou pracovného pomeru a vždy teda išlo o činnosť spadajúcu pod kompetencie konateľa klubu. Nesprávne právne posúdenie vzhľadom na posúdení súdu prvej inštancie, že tieto činnosti žalobca vykonával pred zmenou pracovných podmienok, avšak bez zmluvného základu. Ak by aj odvolací súd prisvedčil tomuto vyfabrikovanému členeniu činností žalobcu, opätovne poukázal na skôr vyslovený názor odvolacieho súdu v bode 14. odôvodnenia svojho zrušujúceho uznesenia. Z uvedených dôvodov preto nemožno dospieť k inému výkladu pri aplikácii návrhu vyplývajúceho z uznesenia odvolacieho súdu, ako k tomu, že žalobca nebol v pracovnom pomere so žalovaným vo funkcii riaditeľ, ktorá by bola odlišná od funkcie konateľ. Poukázal na to, že praktický výkon činností, ktoré realizoval žalobca sa plne zhodujú s tým, čo zahŕňa vonkajšiu a vnútornú pôsobnosť štatutárneho orgánu a žalobcom vykonávané činnosti v žiadnom prípade nepresahovali jeho základné kompetencie konateľa spoločnosti. Ak by ich aj presahovali, tak je presvedčený, že len v menšej ako prevažnej miere. S poukazom na uvedené zastáva názor, že medzi stranami nebol založený žiaden pracovnoprávny vzťah, a teda žalobca žalobcu nie je dôvodná. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a uplatnil trovy konania.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nie je subjektom oprávneným a povinným posudzovať či skúmať naplnenie procesných podmienok u strán konania. Taktiež uviedol, že na zastupovanie v konaní splnomocnil označenú advokátsku kanceláriu, ktorá nedisponuje žiadnou plnou mocou od subjektu V.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení odvolanie žalovaného považoval za neopodstatnené, pretože odvolanie podal žalovaný, ktorý svoj podnik predal, a vyslovil počudovanie, že žalovaný sa stavia do pozície pasívne legitimovaného, hoc ním už od septembra 2018 nie je. Mal za to, že odvolateľ nemá procesnú spôsobilosť vystupovať v spore. Odôvodnenie rozsudku považoval za správne, avšak podľa neho sa súd prvej inštancie nevyporiadal s procesnou otázkou pasívnej legitímácie, pretože právni zástupcovia toto zatajili a dokonca v odvolacom konaní vystupujú tak, že sú pasívne legitimovaní.

9. Žalovaný na uvedené reagoval tak, že je právnickou osobou s procesnou subjektivitou, pretože spoločnosť V. L., U.. do dnešného dňa nebola zrušená, je naďalej zapísaná v Obchodnom registri SR, z čoho jednoznačne vyplýva, že má procesnú spôsobilosť vystupovať v predmetnom konaní.

10. Ďalšie podania strán dané neboli.

11. O odvolaní sporových strán rozhodol Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom č.k. 12CoPr/3/2019-256 zo dňa 02.07.2019 tak, že odvolacie konanie vo vzťahu k žalobcom podanému odvolaniu zastavil z dôvodu jeho späťvzatia a na odvolanie žalovaného zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Uviedol, že súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok dňa 23.01.2019, avšak žalovaný predal podnik inému subjektu zmluvou zo dňa 14.08.2018, ktorého predaj bol do obchodného registra zapísaný od 12.09.2018. V čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie nebol žalovaný nositeľom hmotnoprávnej povinnosti o ktorú v tomto konaní išlo, lebo zmluvou o predaji podniku všetky povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov prešli na nový subjekt, ktorý podnik žalovaného kúpil, ktorým je obchodná spoločnosť V. W. L., a.s., ten však nie je žalovaným v spore. Následne zdôraznil zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá platila už v rímskom práve a v zmysle ktorej mal žalobca navrhnúť postup vyplývajúci z § 80 CSP. Z dôvodu jeho nevyužitia preto napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/62/2020 zo dňa 29.03.2022 tak, že rozsudok odvolacieho súdu v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania bol zrušený a v rozsahu zrušenia vec vrátená na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že žalovaný bol vymazaný z obchodného registra ex offo dňa 05.12.2019 a spoločnosť bola zrušená od 19.10.2019 z dôvodu zastavenia konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka. Zmluvou o predaji podniku z XX.XX.XXXX došlo k predaju podniku žalovaného v tomto spore, pričom predmetom predaja bol aj záväzok žalobcu s uvedením spisovej značky. Pretože k zániku žalovaného došlo až po rozhodnutí odvolacieho súdu, nebol na mieste postup podľa § 64 a nasl. CSP, ale podľa § 80 CSP. Aj napriek týmto rozhodným okolnostiam, ktoré nastali pokiaľ išlo o právne nástupníctvo, ešte v priebehu konania na súde prvej inštancie a následne po vyhlásení

rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd v spore nesprávne postupoval, ak o procesnom návrhu dovolateľa nerozhodol spôsobom predpokladaným v § 80 CSP, navyše s odôvodnením, že „práva patria bdelym a po vzniknutej situácii v súvislosti s predajom podniku žalovanej, žalobca nevyužil postup podľa ustanovenia § 80 CSP; čo pre žalobcu automaticky znamená stratu úspechu vo veci“ naznačujúcim, že žalobca v tejto veci bdely nebol. Zdôraznil, že zákonodarca v individuálnom pracovnoprávnom spore upravil divergentný procesný postup, pre ktorý je charakteristický príklon k vyšetrovaciemu princípu v civilnom súdnom konaní. V danom prípade odvolací súd zrejme opomenul rozhodnúť o procesnom návrhu žalobcu zahrnutom v podanom odvolaní (ktoré síce žalobca vzal späť, toto ale automaticky nešlo vziať späť aj na procesný návrh na zmenu v osobe žalovaného), lebo napadnuté rozhodnutie vo veci samej zmenil bez toho, aby o tomto procesnom návrhu rozhodol, resp. žeby vyzval žalobcu ako slabšiu stranu v spore na predloženie procesného návrhu spojeného so zmenou na strane žalovaného, ku ktorej zmene došlo po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie i napriek tomu, že právna skutočnosť spojená s prevodom práv a povinností nastala skôr. Dovolateľ preto opodstatnene namietal porušenie jeho procesných práv v takej miere že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Rovnako uviedol že odôvodnenie uvedené v bode 13. a 14. napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z § 392 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP, pretože odvolací súd bez vysvetlenia svojich právnych úvah z akých dôvodov nerozhodol o procesnom návrhu dovolateľa žalobu zamietol pre nedostatok vecnej legitímácie so zdôraznením, že dovolateľ nevyužil jeho procesné práva. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

13. Následne žalobca v snahe uľahčiť a zjednodušiť rozhodovanie a orientovanie sa v predmetnej veci zaslal zhrnutie podstatných skutkových okolností, ktoré považuje za dôležité pre správne a spravodlivé rozhodnutie v predmetnom konaní. Poukázal na dôvodnosť návrhu na zmenu účastníka na strane žalovaného s tým, že o prevode sa dozvedel len náhodne a skoršie zistenie tejto informácie bolo objektívne nemožné vzhľadom na porušenie § 29 Zákonníka práce žalovaným. Ďalej poukázal na platnosť uzatvorenia všetkých dokumentov medzi ním a žalovaným a platnosť pracovnej zmluvy po obsahovej stránke. Uviedol, že v dohode o zmene pracovných podmienok bola obsahová náplň jeho práce vymedzená širšie a detailnejšie než v pracovnej zmluve, pričom prevažná časť obsahovej náplne sa neprekrývala s obsahovou náplňou funkcie konateľa obchodnej spoločnosti v zmysle Obchodného zákonníka. Nie je podstatné ako sa zmluva nazve, dôležitý je jej obsah, pričom obsahom jeho činnosti v zmysle pracovnej zmluvy boli všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja a takáto náplň nespadá pod výkon funkcie konateľa obchodnej spoločnosti. Čiastkovo vymenoval obsahovú náplň pracovnej pozície, čo však podľa jeho názoru dostatočne postačuje na preukázanie odlišnosti činnosti vykonávaných na základe pracovnej zmluvy a činností vykonávaných konateľom spoločnosti, pričom tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ktoré sú pre predmetné konanie prínosné podľa jeho názoru. Na základe uvedeného považuje svoj pracovný pomer za platný, účinný a v súlade s právnym poriadkom SR.

14. Žalovaný sa vyjadril tak, že procesná situácia je v tejto veci pomerne neštandardná s ohľadom na okolnosť, že od 05.12.2019 nie sú splnené podmienky konania. Najprv žalovaný zrekapituloval procesný stav a následne uviedol, že v žiadnom prípade súd nemá povinnosť konať s novým účastníkom ex offo. Predajom podniku však prevodca nezaniká, preto je aplikácia § 64 CSP vylúčená. Mal za to, že odvolací súd nemôže namiesto doterajšieho žalovaného konať voči inej osobe bez toho, aby predtým na základe návrhu žalobcu o tejto zmene rozhodol. Procesná situácia je však ešte o niečo komplikovanejšia, pretože spoločnosť V. s.r.o. bola dňa 05.12.2019 vymazaná z Obchodného registra, čo zrejme ušlo pozornosti dovolacieho súdu, ktorý vydal zmätočné rozhodnutie voči neexistujúcemu účastníkovi konania. Uviedol, že ani po 05.12.2019 nie je možné aplikovať § 64 CSP, nakoľko doterajší žalovaný V. síce zanikol, avšak bez právneho nástupcu, pričom zo žiadnej právnej skutočnosti nevyplýva, aby bol V. W. L., a.s. jeho právnym nástupcom. Zmluvou o predaji podniku došlo len k prevzatíu záväzkov a k právnemu nástupníctvu dochádza len v prípade splnutia a zlúčenia spoločností. Za tejto situácie je jediným zákonným riešením zastavenie konania. Pokiaľ by odvolací súd dospel k opačnému názoru, žiadal tento názor odôvodniť a odpovedať na právnu otázku, ktorá hmotnoprávna skutočnosť mala spôsobiť to, že V. L., a.s. sa stal právnym nástupcom V. L., s.r.o.. Vo vzťahu k meritu veci v plnom rozsahu zotrval na podanom odvolaní.

15. Žalobca uviedol, že žalovaný opomína významnú skutočnosť v podobe procesného návrhu na zmenu účastníka podľa § 80 CSP, s ktorým sa musí prioritne vysporiadať odvolací súd v ďalšom konaní a o ktorom je potrebné rozhodnúť v čase ku dňu jeho podania. Poprel tvrdenia žalovaného a v prípade, ak nie je možné rozhodnúť o jeho procesnom návrhu, je nevyhnutné postupovať podľa § 64 CSP, vzhľadom na vedomosť odvolacieho súdu o zániku žalovaného. Otázkou žalovaného adresovanú odvolaciemu súdu považuje za zodpovedanú, a to s poukazom na argumentáciu súvisiacu s § 31 ods. 1 Zákonníka práce.

16. Žalovaný sa vyjadril tak, že žiadny súd nesmie vykonať procesný úkon s výnimkou dvoch úkonov, a to buď zastavenie konania alebo pokračovanie v konaní s právnym nástupcom, ak taký existuje. Žiadny súd tak nemal oprávnenie pokračovať v konaní skôr, ako sa vyrieši otázka právneho nástupníctva. Poukázal na to, že všetky podania právneho zástupcu po 19.10.2019 sú procesne neúčinné a podáva ich len z povinnej úcty k súdu, a tiež aj vzhľadom na to, že ho súd na vyjadrenia opakovane vyzýva. Apeloval na odvolací súd, aby postupoval procesne konformným spôsobom, a to aby konanie zastavil a upovedomil spoločnosť V. L., a.s. o tom, že mieni voči nej pokračovať v konaní, ako s právnym nástupcom žalovaného. Uviedol, že rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníka konania ako odporúča dovolací súd už nie je možné, nakoľko žalovaný už neexistuje a nie je možný vstup spoločnosti do konania ani ako intervenient.

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na svojej úradnej tabuli a na svojej webovej stránke najmenej 5 dní vopred (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne nesprávne, čím boli splnené podmienky pre jeho zmenu podľa § 388 a § 390 CSP.

18. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

19. Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, ktorým určil, že výpoveď daná žalobcovi žalovaným listom zo dňa 19.01.2016 je neplatná. Dohodu o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009 súd prvej inštancie posúdil ako dohodu, na základe ktorej medzi stranami bol založený pracovnoprávny vzťah. Následne skúmal činnosť žalobcu podľa obsahu a ustálil, že rozsah a charakter niektorých prác obsiahnutých v náplni práce riaditeľa spoločnosti presahuje výkon funkcie konateľa a neprekryva sa s ňou. S poukazom na posúdenie vzťahu medzi stranami ako vzťahu pracovnoprávneho, určil neplatnosť výpovede, z dôvodu že vznik pracovného pomeru s funkciou riaditeľ nebol podmienený vymenovaním do funkcie štatutárneho orgánu spoločnosti, ktorým je konateľ spoločnosti, a ani iný vnútorný predpis zamestnávateľa neustanovoval voľbu alebo vymenovanie ako požiadavku vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca - riaditeľa spoločnosti, nebol naplnený výpovedný dôvod pre rozviazanie pracovného pomeru z dôvodu uvádzaného žalovaným v písomnej výpovedi, teda jeho odvolaním z funkcie konateľa.

20. Z dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 30.06.2005 žalovaný uzavrel so žalobcom pracovnú zmluvu podľa § 43 Zákonníka práce, podľa ktorej žalobca mal u žalovaného vykonávať funkciu konateľa s miestom výkonu práce V., L., dňom nástupu do práce XX.XX.XXXX, s druhom práce: zastupovať a riadiť spoločnosť a vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú so stanovením mzdy 75 000,- Sk brutto, výplatného termínu k 20. dňu v mesiaci, pracovným časom 40 hod. týždenne, výmerou dovolenky 25 dní. V časti III. sa strany dohodli na ďalších zmluvných podmienkach. V bode 5. sa strany dohodli na tom, že ostatné práva a povinnosti zmluvných strán sa spravujú ustanoveniami Zákonníka práce a ďalšími pracovnoprávnymi predpismi a pracovným poriadkom.

21. Dňa 01.03.2009 strany uzavreli dohodu o zmene pracovných podmienok s odkazom na pôvodnú zmluvu tak, že dňom 01.03.2009 sa zmenilo pracovné zaradenie zamestnanca na riaditeľ a konateľ spoločnosti. Ostatné zmluvné dojednania zostali v platnosti. Rovnakého dňa prezidentom HK ako

jediným spoločníkom žalobcovi bola vyhotovená pracovná náplň k funkcii riaditeľ spoločnosti obsahujúca kompetencie pod bodmi 1 až 17.

22. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom k určenej funkcii v pracovnej zmluve - konateľ, ktorá nie je druhom práce, strany nemohli na základe pracovnej zmluvy zo dňa 03.06.2005 platne uzavrieť pracovný pomer. Poukázal na konštantnú judikatúru súdov napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 92/97 a i.

23. Následne dohodu o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009 posúdil ako dohodu, na základe ktorej medzi stranami bol založený pracovnoprávny vzťah, keďže dohoda strán s odkazom na predchádzajúce dojednanie obsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle ust. § 43 Zákonníka práce, a to druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, i keď opakovaním funkcie konateľ bola opäť v tejto časti neplatnou z rovnakého dôvodu, ako zmluva predchádzajúca.

24. Odvolací súd už v uznesení sp. zn. 19CoPr/6/2017 zo dňa 26.06.2018 konštatoval, že je nepochybným, že funkcia štatutárneho orgánu nemôže byť vykonávaná v rámci výkonu práce, to znamená, nie je možné vykonávať funkciu štatutárneho orgánu na základe pracovnej zmluvy a nie je možné uzavrieť pracovnú zmluvu, v ktorej dohodnutý druh práce zahŕňa činnosti spadajúce pod rozsah činnosti štatutárneho orgánu. Ak z vymedzenia druhu práce v pracovnej zmluve je zrejmé, že sa v prevažnej miere zhoduje s obsahom funkcie štatutárneho orgánu, táto zmluva nemôže byť považovaná za pracovnú zmluvu uzatvorenú podľa § 43 Zákonníka práce.

25. V súlade s týmto záverom vyhodnotil súd prvej inštancie pracovnú zmluvu zo dňa 30.06.2005 ako neplatnú. Žalobca ako zamestnávateľ mal v zmysle tejto zmluvy vykonávať funkciu konateľa s druhom práce: zastupovať a riadiť spoločnosť a vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja.

26. Takéto vymedzenie druhu práce zastupovať a riadiť spoločnosť, ale aj všeobecné vymedzenie vykonávať všetky činnosti smerujúce k rozvoju a rastu popradského hokeja, spadá pod základné a typické kompetencie konateľa v zmysle Obchodného zákonníka, konanie štatutárneho orgánu podnikateľa podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka a rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti podľa § 134 Obchodného zákonníka. Preto sa v tomto rozsahu stotožňuje odvolací súd s právnym posúdením pracovnej zmluvy zo dňa 30.06.2005 ako neplatnej, keďže činnosť štatutárneho orgánu nemôže fyzická osoba vykonávať v pracovnom pomere.

27. Avšak s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom dohody o zmene pracovných podmienok, ktorú posúdil ako dohodu, na základe ktorej bol založený pracovnoprávny vzťah, sa odvolací súd nestotožnil. Záver súdu prvej inštancie, že dohoda strán s odkazom na predchádzajúce dojednanie obsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle ust. § 43 Zákonníka práce, a to druh práce, miesto výkonu práce, deň nástupu do práce a mzdové podmienky, preto založila pracovnoprávny vzťah, nemožno považovať za správny a navyše je aj nedostatočne odôvodnený a preto nepreskúmateľný. V časti funkcie konateľ bola podľa súdu prvej inštancie dohoda v tejto časti neplatnou z rovnakého dôvodu, ako zmluva predchádzajúca.

28. Dohoda o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009 mení pracovné zaradenie zamestnanca (funkcie zamestnanca) na riaditeľ a konateľ spoločnosti. Táto dohoda neobsahuje žiadne ďalšie náležitosti pracovnej zmluvy, ale odkazuje na neplatnú pracovnú zmluvu zo dňa 01.07.2005.

29. Súd preskúmava zmluvu zo všetkých hľadísk, na ktoré zákon viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa naň, ako keby nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa ani konvalidovať. Pri posudzovaní dôvodov neplatnosti zmluvy je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi neplatnosti, ktoré musia byť účastníkom tvrdené (napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl) a ostatnými, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitosť, nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom a pod.).

30. V danom prípade, keďže ide o absolútnu neplatnosť pracovnej zmluvy, súd na ňu musel ex officio prihliadnuť.

31. Dohoda o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009, aby mohla byť považovaná za platný právny úkon, nemôže odkazovať na neplatnú pracovnú zmluvu zo dňa XX.XX.XXXX, ktorú nie je možné konvalidovať. Ak by mala byť dohoda o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009 platná ako pracovná zmluva, musela by spĺňať všetky náležitosti vyžadované zákonom na platnosť pracovnej zmluvy.

32. Zákonodarca v ustanovení § 43 ods. 1 Zákonníka práce vyžaduje určitý minimálny obsah pracovnej zmluvy, ktorý musí byť v zmluve dohodnutý. Ak by sa zmluvné strany nedohodli na podstatných obsahových zložkách pracovnej zmluvy, nedošlo by k platnému uzatvoreniu zmluvy, zmluva by bola neplatná pre rozpor so zákonom. V zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 Zákonníka práce ide o štyri podstatné náležitosti, ktoré musia byť bezpodmienečne predmetom dohody zamestnávateľa so zamestnancom: druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika; miesto výkonu práce (obec a organizačnú časť alebo inak určené miesto); deň nástupu do práce; a mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve.

33. Dohoda o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.03.2009, neobsahuje podstatné náležitosti pracovnej zmluvy: miesto výkonu práce, deň nástupu do práce, ani mzdové podmienky, ak neboli dohodnuté v kolektívnej zmluve, preto nemohla platne založiť pracovnoprávny vzťah medzi stranami sporu. Z vykonaného dokazovania navyše ani nemožno vyvodiť, aby bola platne uzavretá pracovná zmluva ústnou formou, keďže nebolo preukázané, aby sa strany sporu ústne dohodli na všetkých podstatných náležitostiach pracovnej zmluvy vyžadovaných Zákonníkom práce.

34. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu nebola platne uzavretá pracovná zmluva, nevznikol ani pracovný pomer, ktorý by mohol skončiť výpoveďou, preto nie je dôvodná žaloba žalobcu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 77 Zákonníka práce.

35. S poukazom na uvedené, odvolací súd postupom podľa § 388 a § 390 CSP zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol.

36. Odvolací súd prvým výrokom rozhodol postupom podľa § 64 CSP o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalovaného (vychádzajúc zo zmluvy o predaji podniku nachádzajúcej sa na čl. 183 - 185 spisu, predmetom ktorej bol aj záväzok žalobcu s uvedením spisovej značky 12Cpr/7/16), ktorý bol dňa 05.12.2019 vymazaný z obchodného registra, a pre ktorý dôvod potom už nebol na mieste postup podľa § 80 CSP.

37. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

38. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP (ku tomu pozri aj napr. ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 453/2019).

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).